

Arrest

**nr. 56 499 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 december 2008 en heeft zich op 11 december 2008 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 januari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 oktober 2009 en 11 december 2009.

1.3. Op 29 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van gemengde Ashkali-Roma origine, uw vader is Ashkali en uw moeder is Roma, en bent u geboren en getogen in Pristina, Kosovo. U bent in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. In 1982 werd u opgeroepen om uw dienstplicht te vervullen. U ging naar Karlovac, maar na één week werd u ongeschikt bevonden voor de militaire dienst. Tijdens de oorlog in Kosovo verbleef u in Slovakije. Zes maanden voor het uitbreken van de oorlog was u immers gevlucht omdat u geld had en Servische paramilitairen de rijke Albanezen viseerden. Een jaar later keerde u terug naar Kosovo. Na afloop van de oorlog was er geen autoriteit en geen politie in Kosovo. Vertegenwoordigers van het UÇK (Kosovo Bevrijdingsleger) kwamen geld vragen voor de oorlogsinvaliden, de weeshuizen, etc. U zag zich verplicht om maandelijks te betalen. Alle handelaars in Kosovo moesten geld geven. Daarnaast werd u ook bedreigd en afgeperst door een bende uit Drenica. Deze bende bestal ook andere Ashkali/Roma. Uw problemen zijn begonnen toen u hen niet langer betaalde. Eind 2003-2004 werd u ontvoerd door twee bendeleden, Sabit en Xheladiu Geci, en drie dagen vastgehouden in de kelder van een appartementsgebouw. Ze beschuldigden u van samenwerking met de Servische politie, maar dit was slechts een voorwendsel. U had geld. U had een eigen slagerij in Pristina en daarom werd u geviseerd. Ze pakten uw auto af en u werd gedurende drie dagen mishandeld en geslagen. Toen u hen vertelde dat u thuis geld had liggen, lieten ze u gaan. U zou het geld alleen gaan ophalen en naar hen brengen, maar in plaats daarvan vluchtte u onmiddellijk naar Skopje, Macedonië. U durfde geen klacht in te dienen bij de politie omdat u met de dood werd bedreigd en omdat er in die tijd geen politie/autoriteiten waren in Kosovo en er anarchie heerste. U keerde niet meer terug naar huis. U kwam stiekem soms nog in Kosovo, maar u hebt er niet meer gewoond. Na een verblijf van enkele dagen in Skopje trok u verder naar Servië. In Servië had u geen vaste verblijfplaats. U verbleef er onder meer in Kursumlija, Nis, Belgrado en Krusevac. U kende geen problemen in Servië. Tijdens uw afwezigheid werd u in Kosovo bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens het aanzetten tot geweld. Eind 2006-begin 2007 waren een vriend van u, Tosun Vehapi en een zekere Flamur Mula, betrokken geraakt bij een vechtpartij waarvoor ze een celstraf van acht maanden opliepen. De rechtbank oordeelde dat u hen hiertoe had aangezet, ook al bevond u zich op het moment van de feiten niet in Kosovo. Enkele maanden na zijn vrijlating werd Tosun vermoord door leden van dezelfde bende die u belaagden. Hij werd vermoord omdat hij met u bevriend was. De daders, Akif Shala en Gezim Gashi, zijn gearresteerd maar nog niet berecht voor de moord op Tosun. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit vrees gedood te worden door uw belagers. Vier à vijf dagen voor uw komst naar België ging u naar Ulcinj, Montenegro op zoek naar een smokkelaar. Begin december 2008 reisde u naar België, waar u op 11 december 2008 asiel vroeg. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt te Pristina op 18 september 2007; uw UNMIK-rijbewijs, afgeleverd op 5 september 2003; uw militaire boekje en een attest waarin u ongeschikt wordt verklaard voor de militaire dienst d.d. 4 december 1984; een vonnis van het Hooggerechtshof van Kosovo d.d. 23 april 2008 waarin uw beroep wordt verworpen en uw veroordeling tot een celstraf van één jaar wegens het aanzetten tot het plegen van misdrijven door de arrondissementsrechtbank van Pristina wordt bevestigd; het visitekaartje van uw raadsman in Kosovo, Meester Ramiz Krasniqi; de UNMIK-geboorteakte en -overlijdensakte van Tosun Vehapi; een doktersvoorschrift voor Olmetec, een medicijn dat wordt gebruikt voor de behandeling van een hoge bloeddruk (opgesteld door dr. Annemie van Ingelgem van het ZNA Stuivenberg te Antwerpen, d.d. 22 juli 2009) en een afspraak voor een vervolgcontrole op de afdeling cardiologie van het ZNA Stuivenberg in Antwerpen op 6 augustus 2009.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Kosovo wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u Kosovo hebt verlaten omdat u met de dood werd bedreigd door het UÇK (zie gehoorverslag CGVS I p. 6). De rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Kosovo zes jaar geleden was een incident

waarbij u voor uw huis in Pristina werd aangevallen door twee UÇK-leden afkomstig uit Drenica van wie u de naam niet kende. Ze maakten deel uit van de bende van Akif Shala en Gezim Gashi. Ze waren gemaskerd en gewapend met kalashnikovs. Ze waren u gevolgd en sloegen u, maar u slaagde erin te ontsnappen. Dit incident vond plaats eind 2004. U durfde de politie niet te verwittigen en verliet onmiddellijk het land. U vluchtte naar Skopje, Macedonië. Nergens tijdens het eerste gehoor vermeldde u een ontvoering als rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht naar Macedonië (zie gehoorverslag CGVS I p. 6-7). Tijdens uw tweede gehoor daarentegen beweerde u dat u voor uw vertrek uit Kosovo het slachtoffer was van een ontvoering. De daders identificeerde u als twee broers, Sabit en Xheladiu Geci, leden van een bende uit Drenica, die uit was op uw geld. U vervolgde dat u drie dagen werd vastgehouden in de kelder van een appartementsgebouw, waar u werd mishandeld en geslagen. Toen u hen vertelde dat u thuis 1000 mark had liggen, lieten ze u gaan om het geld op te halen. In plaats van het geld naar uw ontvoerders te brengen, vluchtte u naar Skopje, Macedonië (zie gehoorverslag CGVS II p. 2-4). Hiernaar gevraagd, bevestigde u expliciet dat uw ontvoering de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw vertrek uit Kosovo (zie gehoorverslag CGVS II p. 3-4). U maakte echter in het geheel geen melding van dit incident tijdens uw eerste gehoor. Gevraagd waarom u dit niet deed, stelde u dat u tijdens uw eerste gehoor vertelde dat u voor het UÇK bent gevlucht en dat u toen geen namen durfde geven omdat uw belagers banden hebben met de politie, het leger en de politiek. Sinds de komst van Eulex zou u niet langer bang zijn om namen te noemen (zie gehoorverslag CGVS II p. 4-5). Dit is evenwel geen afdoende uitleg voor de aangehaalde tegenstrijdigheden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag immers worden verwacht dat hij van in het begin van zijn asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, in het bijzonder de elementen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst zijn geweest. Bovenstaande bevindingen zetten bijgevolg de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtaanleiding uit Kosovo ongeveer zes jaar geleden danig op de helling.

Daarnaast haalde u aan dat u in Kosovo ten onrechte werd veroordeeld tot een celstraf van één jaar. Een vriend van u, Tosun Vehapi, en een zekere Flamur Mula waren eind 2006-begin 2007 betrokken geraakt bij een vechtpartij. Hoewel u zich, luidens uw verklaringen, op het moment van de feiten niet in Kosovo bevond, oordeelde de rechtbank dat u hen hiertoe had aangezet en werd u bij verstek veroordeeld tot één jaar cel. Tosun Vehapi en Flamur Mula kregen acht maanden cel (zie gehoorverslag CGVS II p. 5-6 en 10-11). Ter staving van uw verklaringen legde u een vonnis neer van het Hooggerechtshof van Kosovo d.d. 23 april 2008. U hebt evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u het slachtoffer bent geworden van een oneerlijke rechtsgang. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal bleef u erbij dat u niet in Kosovo was op het moment van de feiten. U ontkende ooit opgepakt of ondervraagd te zijn naar aanleiding van de vechtpartij. U ontkende voor de arrondissementsrechtbank van Pristina of het Hooggerechtshof verschenen te zijn. U stelde dat uw advocaten, Ramiz Krasniqi en Haxhi Millaku, belast waren met uw zaak en één van hen u vertegenwoordigde op de zitting van het Hooggerechtshof (zie gehoorverslag CGVS II p. 10-12). Uw verklaringen staan evenwel haaks op de inhoud van het door u neergelegde vonnis. Hieruit blijkt dat u in de nacht van 21 maart 2006 in Pristina in een woordenwisseling verzeild raakte met een zekere Akif Shala. U was onderweg naar huis toen u luide muziek hoorde spelen van op het balkon van zijn rtement. Toen u naar hem riep dat hij de muziek moest afzetten, beledigde hij u. Daarop stuurde u Tosun Vehapi en Flamur Mula aan om Akif Shala en twee andere personen, die zich eveneens in het appartement bevonden, aan te vallen. Op 27 november 2006 werd u door de arrondissementsrechtbank van Pristina veroordeeld tot een celstraf van één jaar voor uw aandeel in deze zaak. Deze uitspraak werd op 23 april 2008 bevestigd door het Hooggerechtshof van Kosovo. Tevens blijkt nergens uit het door u neergelegde vonnis dat u in het beroep dat u aantekende tegen de uitspraak van de arrondissementsrechtbank van Pristina opwierp dat u niet in Kosovo was toen de feiten zich afspeelden. Integendeel, u onderstreepte dat u Tosun Vehapi en Flamur Mula niet had aangezet om het appartement van Akif Shala binnen te gaan, maar dat zij het appartement uit eigen beweging waren binnengegaan nadat ze u met Akif Shala hadden zien discussiëren. U beweerde niet te weten wat er zich in het appartement had afgespeeld. Uit het door u neergelegde vonnis blijkt verder dat u de zitting voor het Hooggerechtshof wel degelijk hebt bijgewoond, terwijl uw advocaat hierbij niet aanwezig was. Toen u hiermee werd geconfronteerd, bleef u bij uw eerdere verklaringen dat u er niet was en uw advocaat wel.

U voegde hieraan toe dat de wet niet wordt gerespecteerd in Kosovo en dat ze opschrijven wat ze willen (zie gehoorverslag CGVS II p. 11). Toen u vervolgens werd gevraagd waarom het Hooggerechtshof uw veroordeling bevestigde als u niet in Kosovo was op het moment van het incident, kon u dit in het geheel niet verduidelijken en bleef u bijzonder vaag. U stelde heel algemeen dat er in Kosovo geen wet is, dat het dieven zijn, dat het allemaal politiek is en dat ze u willen vernietigen (zie

gehoorverslag CGVS II p. 11-12). Waarom de gerechtelijke instanties in Kosovo u zouden willen vernietigen, kon u niet uitleggen. Zowel uit uw verklaringen, als uit het door u neergelegde vonnis blijkt dat u tijdens de juridische procedure die tegen u werd gevoerd werd bijgestaan door een advocaat en dat u tegen de uitspraak van de arrondissementsrechtbank van Pristina in beroep kon gaan. Bovendien hield deze rechtbank bij het bepalen van de strafmaat rekening met verzachtende omstandigheden, met name uw blanco strafblad, uw onberispelijke houding in de rechtszaal, uw zwakke economische positie, en het feit dat u een kind hebt. Gelet op wat voorafgaat, is uw verklaring dat u in Kosovo het slachtoffer was van machtsmisbruik door justitie niet gestoeld op enig objectief gegeven. Uit niets blijkt dat het vonnis jegens u onwettig zou zijn en/of dat uw (juridische) rechten in Kosovo geschonden zouden zijn. Overigens kan hieraan nog worden toegevoegd dat het veroordelen van onderdanen voor handelingen die in de wet van de desbetreffende staat als strafbaar zijn opgenomen behoort tot de soevereine bevoegdheid van die staat en niet noodzakelijk wijst op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts hebt u geen elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit klacht indiende naar aanleiding van uw problemen met het UÇK en de bende uit Drenica, noch bij de politie noch bij internationale organisaties (UNMIK, KFOR) aanwezig in Kosovo (zie gehoorverslag CGVS I p. 7-8; CGVS II p. 5 en 13). U deed dit niet omdat er volgens u in die tijd geen politie was in Kosovo en er anarchie heerste. U durfde verder geen klacht in te dienen omdat u met de dood werd bedreigd en omdat de bende die u belaagde banden had met de autoriteiten in Kosovo (zie gehoorverslag CGVS I p. 7-8 ; CGVS II p. 5 en 13). Dit is geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid. Er kan immers pas internationale bescherming worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Bovendien stemmen uw verklaringen dienaangaande geenszins overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie.

Vooreerst blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Pristina wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie van de Ashkali en de enkele Roma in Pristina is bevredigend. De voorbije vijf jaar zijn er geen ernstige interetnische incidenten geweest. De Ashkali en de enkele Roma die in Pristina wonen, beschikken over volledige bewegingsvrijheid, zowel in de stad als naar de buurgemeenten. De Ashkali en de enkele Roma in Pristina zijn volledig geïntegreerd in de gemeenschap. Het hoofdprobleem voor de Ashkali-gemeenschap zijn de economische problemen en de hoge werkloosheid.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat – in tegenstelling tot wat u beweerde – de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschap geen grote klachten heeft over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. De drie gemeenschappen ondervinden geen belangrijke belemmeringen in hun toegang tot het gerechtelijk systeem. De RAE hebben toegang tot rechtbanken en advocaten, en in gevallen die door de wet zijn voorgeschreven, wordt rechtshulp automatisch toegekend. De ombudsman en enkele NGO's zoals het Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K) en het Centre for Legal Aid and Regional Development (CLARD) bieden rechtsbijstand. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch

gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de beschikbare informatie aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Uit uw verklaringen blijkt dat u een slagerij openhield in Pristina en financieel niets tekort kwam (zie gehoorverslag CGVS I, p. 4 en CGVS II, p. 4). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken, zoals ook voor u het geval is, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Voorts kan er nog worden gewezen op het feit dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* dd. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle

aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovengaande vaststellingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo worden niet betwist. Dat u begin jaren '80 werd opgeroepen om uw dienstplicht te vervullen, doch ongeschikt werd bevonden voor de militaire dienst staat evenmin ter discussie. U haalde verder aan dat u last hebt van stress, hiervoor veel medicatie neemt en door de spanning tweemaal naar het ziekenhuis moest (zie gehoorverslag CGVS I p. 5). Ter staving van uw gezondheidsproblemen legde u een doktersvoorschrift voor een medicijn tegen hoge bloeddruk en een vervolgspraak voor een cardiologisch onderzoek neer. Uw medische problemen houden, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980. De UNMIK-geboorteakte en -overlijdensakte van Tosun Vehapi tonen enkel aan dat hij overleden is, niets meer. Deze documenten doen geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u uw asielmotieven niet aannemelijk gemaakt heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Hij betoogt dat de oorzaak van zijn vertrek uit Kosovo door de commissaris-generaal verkeerd geïnterpreteerd werd en dat de juistheid van de motivering omtrent de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de inhoud van het vonnis van de Arrondissementsrechtbank en van het Hoog Gerechtshof niet kan onderzocht worden omdat er geen vertaling is van de "bestreden beslissing" (lees: vonnissen van de Arrondissementsrechtbank en het Hoog Gerechtshof / fax van 9 februari 2011 ter verbetering van een materiële vergissing) in het dossier. Verzoeker vervolgt dat hij er vanuit kan gaan dat er geen andere documenten dan de gehoorverslagen aan het dossier zijn toegevoegd door de commissaris-generaal aangezien hem enkel de kopieën van de gehoorverslagen en geen andere documenten werden meegedeeld.

In de mate verzoeker kritiek uitbrengt op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Er worden geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen in Kosovo ondermijnd wordt door tegenstrijdige verklaringen op het Commissariaat-generaal omtrent zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, (ii) hij aangaande zijn veroordeling door het Hooggerechtshof van Kosovo niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij het slachtoffer is geworden van een oneerlijke rechtsgang, (iii) hij geen elementen heeft aangehaald die aantonen dat hij geen beroep kan/kon doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en zijn verklaringen over de veiligheidssituatie van RAE niet overeenstemmen met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie, en (iv) de door hem neergelegde documenten geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en de kern raken van verzoekers vluchtmotieven en dat deze niet worden weerlegd in verzoekers verzoekschrift.

Verzoeker is weliswaar van mening dat de commissaris-generaal zijn verklaringen omtrent de oorzaak van zijn vertrek uit Kosovo volledig verkeerd geïnterpreteerd heeft, doch het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing en de herhaling van één versie van zijn verklaringen over zijn rechtstreekse vluchtaanleiding is onvoldoende om zijn tegenstrijdige verklaringen hieromtrent te weerleggen. De commissaris-generaal concludeert terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers problemen ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde Kosovo te hebben verlaten omwille van een incident waarbij hij werd aangevallen door twee onbekende UCK-leden, zonder melding te maken van het feit dat hij zou ontvoerd zijn geweest (CGVS gehoor I, p. 6-9) terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor daarentegen verklaarde dat Kosovo ontvlucht te zijn nadat hij door de broers D. ontvoerd was en hij er na drie dagen in geslaagd was te ontsnappen (CGVS gehoor II, p. 2-4). Bovendien werd in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt dat hij geen elementen of feiten aangehaald heeft die aantonen dat hij naar aanleiding van de door hem voorgehouden problemen geen beroep kan/kon doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en dat zijn beweringen dat er in die tijd geen politie was in Kosovo en er anarchie heerste, niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit onder meer blijkt dat “de veiligheidssituatie van de Ashkali en de enkele Roma die in Prishtina wonen” bevredigend is en de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Deze onbetwiste motieven worden door de Raad dan ook gehandhaafd.

De Raad kan verzoeker verder niet volgen waar hij omtrent de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de inhoud van de beslissing van het Hooggerechtshof van Kosovo - waarin hij veroordeeld wordt tot één jaar gevangenisstraf wegens het aanzetten tot geweld - aanvoert dat de juistheid van de motivering van de bestreden beslissing niet kan onderzocht worden omdat er geen vertaling van het vonnis in het dossier is, vermits het vonnis van het Hof samen met een Franse vertaling werden toegevoegd aan het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier (stuk 1) blijkt voorts dat verzoeker verzocht om het gehoorverslag en de stukken die de commissaris-generaal ter staving van de beslissing aan het dossier toevoegt per e-mail te ontvangen, doch het is voor de Raad niet mogelijk na te gaan welke stukken effectief per e-mail werden verzonden naar verzoeker. In de nota van de verwerende partij wordt terecht opgemerkt dat indien verzoeker van mening is dat hem niet alle stukken werden overgemaakt, hij zich dient te wenden tot de “Dienst ‘Advocaten CGVS’”, hetgeen overigens wordt vermeld op het aanvraagformulier. De Raad wijst er bovendien ook op dat verzoeker bij twijfel of hem alle stukken wel werden overgemaakt, gebruik had kunnen maken van zijn inzage-recht op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen hij blijkbaar nagelaten heeft te doen.

Hoe dan ook, met bovenstaande argumenten slaagt verzoeker er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, met name dat zijn verklaringen over zijn aanwezigheid in Kosovo op het moment van de feiten en de zitting van het Hooggerechtshof niet stroken met de inhoud van het vonnis waaruit het tegendeel blijkt, en dat hij bovendien niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij omtrent zijn veroordeling tot één jaar gevangenisstraf door het Hooggerechtshof van Kosovo niet van een eerlijke rechtsgang kon genieten. De commissaris-generaal concludeert derhalve terecht dat verzoekers bewering in Kosovo het slachtoffer te zijn geworden van machtsmisbruik door justitie niet gestoeld is op enig objectief gegeven.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt, maar niet concreet uitwerkt waarom hij hiervoor in aanmerking zou komen en er evenmin elementen in het dossier aanwezig zijn die zouden kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS